

РЕШЕНИЕ

№ 4185

гр. С, 08.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 118 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЛИЛИЯ ИВ. МИТЕВА

при участието на секретаря ДИАНА Й. ТОДОРОВА
като разгледа докладваното от ЛИЛИЯ ИВ. МИТЕВА Гражданско дело № 20221110166506 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба на Б. В. И., ЕГН *****, срещу „АСВ“ ЕАД, ЕИК *****.

Предявен е отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 ГПК от Б. В. И., ЕГН *****, срещу „АСВ“ ЕАД, ЕИК *****, за установяване на недължимост на суми, както следва: 9884,02 лева, представляваща главница по договор за кредит от 26.02.2015 г., ведно със законната лихва върху главницата от 01.02.2016 г. до изплащане на вземането, 120 лева – такса, 1044,89 лева – договорна лихва за периода от 26.02.2015 г. до 28.01.2016 г., 31,53 лева – наказателна лихва за периода от 17.01.2016 г. до 28.01.2016 г., както и 521,61 лева – разноски по делото, за които суми е издаден изпълнителен лист от 08.02.2016 г. по ч. гр. д. № 5385/2016 г. по описа на СРС, 76 състав в полза на Б ДСК ЕАД с ЕИК *****.

В исковата молба се твърди, че въз основа на изпълнителен лист от 08.02.2016 г., издаден по ч. гр. д. № 5385/2016 г. по описа на СРС, 76 състав е образувано изпълнително дело № 20167870400211 по описа на ЧСИ МДД, с рег. № 787 на КЧСИ, с район на действие СГС по молба на първоначалния вискател „Б ДСК“ ЕАД от 16.06.2016 г. Сочи, че по процесното изпълнително дело на ищеца бил наложен заповед за арест на банкова сметка на 31.08.2016 г. Посочва, че на 24.03.2017 г. по изпълнителното дело е постъпила молба за конституиране като вискател от страна на ответника, с която се отправя и искане до съдебния изпълнител за налагане на заповед върху трудовото възнаграждение, респ. вземането за пенсия на ищеца, като изрично са били оттеглени правомощията, възложени на ЧСИ от първоначалния

взискател по реда на чл. 18 ЗЧСИ. Поддържа, че вземането е погасено по давност, поради което не може да бъде предмет на принудително изпълнение. Посочва, че давностният срок е прекъснат с искането за налагане на заповест, отправено от ответника до ЧСИ на 24.03.2017 г., като от този момент е започнала да тече нова петгодишна давност, която бил изтекла на 24.03.2022 г., евентуално на 24.05.2022 г., предвид въведеното в страната извънредно положение през 2020 г. във връзка с епидемията от COVID-19, т.е. преди датата на предявяване на исковата молба, поради бездействието на взискателя и липсата на предприети действия по принудителното събиране на дълга. На следващо място твърди, че последното валидно извършено изпълнително действие по изпълнителното производство било искането за налагане на заповест от 24.03.2017 г. като след тази дата спрямо ищеца не били извършвани други валидни изпълнителни действия. Поради това счита, че с изтичането на двугодишен срок от този момент, а именно на 24.03.2019 г., изпълнителното производство е било прекратено по силата на закона на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Моли за уважаване на предявения иск. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответното дружество е подало отговор на исковата молба, с който оспорва предявения иск. Твърди недопустимост на производството. Поддържа, че доколкото сумите по изпълнителния лист не са били изплатени, наложените заповести на банкови сметки на ищеца от 31.08.2016 г. не са прекратили правното си действие, поради което и давността за вземанията не е изтекла. Моли за отхвърляне на предявения иск. Претендира разноски. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на ищеца.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Не се спори между страните, поради което с доклада по делото по чл. 140, ал. 1 ГПК за безспорно между страните в производството е обявено, че срещу ищеца в полза на „Б ДСК“ ЕАД е бил издаден изпълнителен лист от 08.02.2016 г. по ч. гр. д. № 5385/2016 г. по описа на СРС, 76 състав за сумата от 9884,02 лева, представляваща главница по договор за кредит от 26.02.2015 г., ведно със законната лихва върху главницата от 01.02.2016 г. до изплащане на вземането, 120 лева – такса, 1044,89 лева – договорна лихва за периода от 26.02.2015 г. до 28.01.2016 г., 31,53 лева – наказателна лихва за периода от 17.01.2016 г. до 28.01.2016 г., както и 521,61 лева – разноски по делото, въз основа на който е образувано изпълнително дело № 20167870400211 по описа на ЧСИ МДД, с рег. № 787 на КЧСИ, с район на действие СГС по молба на първоначалния взискател „Б ДСК“ ЕАД, а в хода на изпълнителното производство вземанията са придобити от ответника.

Спорно е погасено ли е правото на принудително изпълнение на вземанията, за които е издаден посочения изпълнителен лист.

С оглед наведените от ищеца твърдения за погасяване правото на принудително изпълнение, за които е издаден изпълнителен лист и е образувано изпълнителното производство предявеният отрицателен установителен иск е с правна квалификация по чл. 439 ГПК. Тази защита на длъжника следва да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното

основание. В случая изпълнителният лист е издаден в рамките на заповедно производство въз основа на заповед за изпълнение, без да се установява да е проведено исково производство по реда на чл. 422 ГПК, поради което разпоредбата на чл. 439, ал. 2 ГПК следва да се прилага за фактите, настъпили след влизане в сила на заповедта за изпълнение с изтичане срока за възражение по чл. 414 ГПК, тъй като заповедното производство е приключило, независимо че съдебно дирене не е провеждано.

В случая заповедта за изпълнение е издадена въз основа на документ по чл. 417 ГПК, подлежи на незабавно изпълнение на основание чл. 418, ал. 1 ГПК и въз основа на нея на кредитора е издаден изпълнителен лист. Съгласно чл. 418, ал. 5 ГПК (в приложимата редакция - Доп. - ДВ, бр. 50 от 2015 г.) заповедта за изпълнение с отбелязването за издаден изпълнителен лист се връчва от съдебния изпълнител.

Установява се от постъпилия препис на изп. д. 20167870400211 по описа на ЧСИ МДД, че същото е образувано по молба на „Б ДСК“ ЕАД от 16.06.2016 г, към която е приложен изпълнителен лист от 08.02.2016 г. и заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК от 08.02.2016 г., издадени по ч. гр. д. № 5385/2016 г. по описа на СРС, 76 състав. С разпореждане от 16.06.2016 г. ЧСИ е разпоредил да се изпрати ПДИ, да се извърши проучване на имуществото на длъжника и да се наложат запори на вземанията му по банкови сметки, като е определил разноските. По ИД е съставена покана за доброволно изпълнение с изх. № 01689 от 31.08.2019 г. /л. 68/, в която е посочено, че приложено се изпращат препис от изпълнителния лист и заповедта за незабавно изпълнение, която е изпратена с писмо с обратна разписка, върната на 15.09.2016 г. като неполучено с отбелязване за преместен адресат /л. 83 от делото/. Няма данни длъжникът да е търсен на други адреси, вкл. и по месторабота. С исквата молба ищецът твърди, че е разбрал за воденото изпълнително дело през юли 2022 г., а видно от отбелязването върху молба от представителя му адв. М. същата на 20.07.2022 г. е получила преписи от ПДИ, ИЛ и молбата за образуване на изп. д. Посоченото, преценено на фона на липсата на други доказателства за връчване на изпълнителния лист и заповедта за изпълнение, води до извод, че длъжникът е узнал за заповедта най-рано на 20.07.2022 г. Поради това и заповедта, при липса на други доказателства и наведени от страните твърдения и възражения, следва да се счита влязла в сила на 23.08.2022 г. /предвид изтичане срока по чл. 414, ал.2 ГПК на 22.08.2022 г. – първият работен ден след 20.08.2022 г., който е бил неработен ден/.

С Решение № 50295 от 23.01.2023 г. на ВКС по гр. д. № 1030/2022 г., IV г. о., ГК е прието, че когато кредиторът се е снабдил със заповед за изпълнение, в т. ч. по чл. 417 ГПК, длъжникът може да оспори вземането, позовавайки се на погасителна давност: 1) с възражението, подадено в срока по чл. 414 ГПК; 2) с отговора на исквата молба по чл. 422 ГПК – когато подаденото в срок възражение е необосновано, и 3) с отрицателен установителен иск. Отрицателният установителен иск може да е предявен преди момента, в който длъжникът е узнал за издадената заповед за изпълнение. Тя влиза в сила, само когато вземането е безспорно установено, – с влязло в сила решение или поради това, че длъжникът не го е оспорил, упражнявайки предоставените му от закона възможности (чл. 416 ГПК).

След влизане в сила на заповедта на основание чл. 117, ал. 2 ЗЗД на заповедта на практика е придадено значението и ефектът на влязло в сила съдебно решение. За този извод определящ е ефектът, който има влязлата в сила заповед в отношенията между страните, а именно – невъзможност за пререшаване на въпроса относно съществуване на вземанията въз основа на обстоятелства, реализирани до изтичане на срока за подаване на възражението по чл. 414 ГПК. В този смисъл е и част от формираната съдебна практика по въпроса, израз на която са Решение № 261619 от 4.12.2020 г. на СГС по в. гр. д. № 4736/2020 г., Решение № 260681 от 1.02.2021 г. на СГС по в. гр. д. № 4875/2020 г., Решение № 260671 от 1.02.2021 г. на СГС по в. гр. д. № 2351/2020 г., Решение № 260390 от 19.01.2021 г. на СГС по в. гр. д. № 14124/2019 г., Определение № 214 от 15.02.2018 г. по ч.гр.д. № 1528/2018 г. на ВКС, IV ГО, Решение № 37 от 24.02.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1747/2020 г., ВКС, IV ГО, Решение № 3 от 4.02.2022 г. на ВКС по гр. д. № 1722/2021 г., IV г. о.

В случая след влизане в сила на изпълнителното основание - на 23.08.2022 г. до дата на исковата молба – 05.12.2022 г. не е изтекъл приложимият 5-годишен давностен срок, а обстоятелствата, настъпили до изтичане на срока по чл. 414, ал. 2 ГПК, съдът не би могъл да преценява в производство по предявен иск по чл. 439 ГПК за оспорване на изпълнението, поради което и искът е неоснователен.

Дори да не бъде възприето гореизложеното по отношение допустимостта на възраженията на ищеца за фактите, реализирани до 22.08.2022 г., за пълнота следва да се посочи, от ответника и от предходния кредитор на вземанията са реализирани действия по принудително изпълнение по смисъла на чл. 116, б. „в“ ЗЗД, годни да прекъснат давността по смисъла на разясненията, дадените с Тълкувателно решение №2/2015 г. по т. д. № 2/2013 г. на ОСГТК. Такива са реализирани на: 16.06.2016 г. чрез отправяне от първоначалния взыскател „Б ДСК“ в молбата за образуване на изпълнителното дело /л.51/ на искания до съдебния изпълнител за насочване на изпълнението към движимото и недвижимото имущество на длъжника и неговите вземания; на 31.08.2016 г. – чрез налагане на запори по банковите сметки на длъжника, на 24.03.2017 г. - чрез отправяне от ответника – цедент на искане за налагане на запор върху трудовото възнаграждение или пенсия на длъжника /л.87/, на 18.07.2019 г. – чрез отправяне искане до съдебния изпълнител за налагане на запор на вземанията на длъжника за трудово възнаграждение от „ДЕГУСТОС ТРАНС“ЕООД /л. 124/ и на 16.01.2020 г. – чрез отправяне на искане до ЧСИ за пристъпване към опис на движимото имущество на длъжника /л. 141/.

Ирелевантно за прекъсващия теченето на давността ефект е както обстоятелството, че наложените запори не са довели до събиране на вземанията, така и че по част от исканията на взыскателя съдебният изпълнител не е предприел действия. В мотивите на т. 10 от цитираното ТР № 2/26.06.2015 г. на ВКС, ОСГТК е посочено, че искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи. Доколкото давността е свързана с поведението на кредитора, тя не се влияе от поведението на други лица, поради това ако искането от кредитора е направено своевременно, но изпълнителното действие не е предприето от надлежния орган преди изтичането на давностния срок, по причина, която не зависи от волята на кредитора,

давността се счита прекъсната с искането /в този смисъл решение № 37 от 24.02.2021 г., по гр. д. № 1747/2020 г. ва ВКС, ГК, IV ГО, Определение № 295 от 15.04.2021 г. на ВКС по гр. д. № 329/2021 г., III г. о., ГК, Определение № 60760 от 10.11.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1532/2021 г., III г. о., ГК и др./. От значение за прекъсване на давността е действието на взыскателя /отправеното искане до съдебния изпълнител/, а не резултатът от изпълнителното действие или неговата незаконосъобразност от гледна точка на засегнатите права и интереси на трети лица / в този смисъл изрично - Решение № 68 от 1.02.2024 г. на ВКС по гр. д. № 1924/2023 г., IV г. о., ГК/. Обратното разбиране би довело до поставяне прекъсването на давността в зависимост от наличието на секвестрируемо имущество на длъжника, каквото тълкуване не следва нито от съдържанието на разпоредбата на чл. 116, б. „в“ ЗЗД, нито от вложения смисъл в тълкуването на същата с ТР № 2/2015 г. по т. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

За пълнота, макар да не променя крайните изводи на съда, следва да се посочи, че налагането на запорите не води до спиране на давността до момента на вдигането им в какъвто смисъл са възраженията на ответника. В случая суми не са постъпвали от третите задължени лица, поради което и давността е прекъсната еднократно с налагане на запора и започнала да тече отново.

По повод възраженията на ищцата за настъпила перемпция следва да се отбележи, че в случаите, когато взыскателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на 2 години, изпълнителното производство се прекратява на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК по силата на закона, независимо дали съдебният изпълнител е издал постановление, имащо декларативно, а не конститутивно действие. Перемпцията обаче не изключва правото на принудително изпълнение, а последицата от настъпването ѝ е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново изпълнително дело. Новото искане на свой ред прекъсва давността, независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело или не е, във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ /в този смисъл Решение № 37 от 24.02.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1747/2020 г., ВКС, IV ГО, Решение № 3 от 4.02.2022 г. на ВКС по гр. д. № 1722/2021 г., IV г. о/.

В случая независимо от изтичане на двугодишния срок по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК в периода от искането на ответника-взыскател за налагане на запор на вземанията за трудово възнаграждение/пенсия на 24.03.2017 г. до искането за налагане на запор на вземанията за трудово възнаграждение с молбата от 18.07.2019 г., не са изтекли пет години, в рамките на които взыскателят да е бездействал, за да се приеме, че вземането е погасено.

Следователно противно на твърдението на ищеца вземанията не са погасени на сочената от него дата 24.03.2022 г., не са погасени и в по-късен момент до предявяване на исковата молба.

Поради изложеното и правото на ответника да реализира принудително вземанията не се е погасило и предявеният отрицателен установителен иск следва да се отхвърли.

По отговорността на страните за разноски:

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал.3 и ал. 8 ГПК право на разноски има

ответникът в размер на 100 лева за юрисконсултско възнаграждение, определено от съда с оглед фактическата и правна сложност на производството.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 ГПК от Б. В. И. с ЕГН ***** и с адрес: гр. С, ж.к. В № 1, бл. 509, вх. Д, ет. 7 , ап. 111 срещу „АСВ“ ЕАД с ЕИК ***** и адрес и седалище на управление: гр. С, ж.к. Л - 10, бул. Д-р ПД № 25, офис - сграда Л, ет. 2, офис 4, за установяване на недължимост на сумата 9884,02 лева, представляваща главница по договор за кредит от 26.02.2015 г., ведно със законната лихва върху главницата от 01.02.2016 г. до изплащане на вземането, 120 лева – такса, 1044,89 лева – договорна лихва за периода от 26.02.2015 г. до 28.01.2016 г., 31,53 лева – наказателна лихва за периода от 17.01.2016 г. до 28.01.2016 г., както и 521,61 лева – разноси по делото, за които суми е издаден изпълнителен лист от 08.02.2016 г. по ч. гр. д. № 5385/2016 г. по описа на СРС, 76 състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 и ал. 8 ГПК **Б. В. И.** с ЕГН ***** и с адрес: гр. С, ж.к. В № 1, бл. 509, вх. Д, ет. 7 , ап. 111, да заплати на „АСВ“ ЕАД, ЕИК ***** и седалище и адрес на управление: гр. С, ж.к. Л 10, бул. Д-р ПД 25, офис сграда Л, ет. 2, офис 4 сумата **100 лева** - разноси в производството за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването на препис от същото на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____